

„Ma sain sedda omma hobbose nahha eest, mis eile õhtu ärra müüsini.“

„Se on tööste ausaste malsetud!“ ütles suur Klaus, ja jooskis loio, wöttis mattra, ja matterdas omma nelli hoost suruufs; nülgis nahhad mahha ja föitis nendega linne.

„Nahku! Nahku! Kes tahhab nahku osta?“ hüdis temma möda usitsaid.

Lingseppad ja partalid ruttojid küssima, tui palju ta nende eest rahha tahhab.

„Üks walla täis rahha igga nahha eest“, wasdas suur Klaus.

„Olled ja hull?“ hüdsid seit. „Mötsed ja, et meil rahha wallaga möeta on?“

„Nahku! Nahku! Kes tahhab nahku osta? hüdis ta jälle; agga igga ühheli, kes temma läest küsis mis nahhad malsta, fositi temma: „Üks walla täis rahha.“

„Ta tahhab meid pilgata!“ ütlesid nemmad, ja lingseppad wötsid omma paatihimad, ja partalid omma nah! pölsed ja wirrutasid nendega suurt Klausit.

„Nahku! Nahku!“ laimasid nemmad tedda „füll meie sinno nahlo pargime, sinna rahva naeru, et so pihhad üles kersti, tui muttimuula unistud. Kas siinast välja, sahhejalgne rahhawall!“ föimasid nemmad, ja suur Klaus andis jätsu sammule, et agga hingega minnema peafels. Küll ta

abbalud ja niuded teadsid, mis teggu lingseppad ja partalid temma taggunesse poolega teinud.

„Oi! Oi!“ ütles temma kui loio tulli. „sedda peab piisike Klaus seit ärrawaastama. Ma tahhan tedda mahha lilia.“

Agga foddo olli piisikesse Klausii suur emma seddamaid ärra surnud. Wannamoor olli tuli furri ja öel temma wasto olnud, süski leinas piisike Klaus kurbtusses; ta panni surun omma soja sängi, et nähha saaks, kas ta veel ellusje töuseb. Jösi agga iestus ta nurka järje peale tulkuma.

Südda öösi astus suur Klaus tappa, firves öllal. Ta teadis füll, kus piisikesse Klausii säng olli, läts senna, ja lõi firve põhjaga wannamoori pähhä, mötteldes et se temma piisike laim olli.

„Waata niiüd!“ ütles ta, „te muulle veel pussi!“ ja siis läts ta loio.

„Se on tööste üts vägga furri innimenne“, mötles piisike Klaus. „Ta tulli mind suruufs löma; hea on et wanna eit tulf aega enne jubba kulum, muidu olleks ta niiüd jaond ärratappeiud.“

Niiüd panni temma wanna eide pühhapäise riidesse, laenab nabre läest hobbose, rassendas selle wantre ette, asjutab surnu tahha wantre otša peale istuksille, nenda et ta föites mitte mahha ei wöind kultuda, ja pistis läbbi metja minnema. Hommilo warra tulli ta ühhe suure förtsu jure, kus ta hoost puhhatas ja issi tappa astus, surust wöitma.